

Egyéb Rakovszky:

http://www.irodalmiakademia.hu/scripts/DIATxcgi?infile=diat_vm_talalatok.html&locator=/dia/diat/muvek/html/RAKOVSZKY/rakovszky00070a/rakovszky00070a.html&oid=77711&session=1338767053

Rakovszky Zsuzsa versei

Triptichon

1

Mint kárhozott lelkek vagy hasfájós csecsemők,
a holdtalan sötétben macskák üvöltének.
Sorára várva még ott üldögél vagy öt
nesztelen árny. Üvegszilánk szemek,
mintha egy pokolbéli alagútból,
időkön túli mélyből közeledő vonat
zöld lámpái. A rácsos konyhaablakon túlról
„meghalni... csak teérted... egyetlen csókodat...”
ilyesmiket szítál a rozzant rádióból
szivárgó férfihang az udvar csapzott fűvére.
Ott benn egy pongyolás nő borospohárba mormol
a rohadt kurváról, aki miatt a férje...

2

A szóadásüveg testén átsüt a villany, lelke
sistergő ívben a pohárba loccsan.
A lámpáról lecsüggő, lebegő ördögnyelvre
légy száll – újabb sötét petty a mézszínű ragacsban.
A kislány, semhogy a szokott műsort figyelje

– női düh ostromol kásás férfifölényt –,
most inkább arra gondol, hogyan rántotta helyre
eséstől elgörbült biciklijét
az atlétatrikós férfi, szeplősre égett,
vaskos kezével, a két térde közé szorítva –
s a rekedt suttogásra, amit félig se értett
a harsány tánczenétől. A bódék és a hinta
mögött a nyílt mező feketén összeborzadt,
hullámzott a hideg, napszállati aranyban.
Mintha egyetlen izzó, borzalmas izgalomnak
sápadt emléke volna a világ, úgy, ahogy van...

3

A menyasszony fehér kombinében zokog:
ruháján vasalónyom, ő férjhez se megy inkább...
Konyhagőzttől rézbőrű rokonok,
gacsos lábú, merevre dauerolt nők csitítják.
Párnákkal magasított székünkön, két gyerek,
megbűvölt borzadállyal nézzük a húslevesben
csukott szemhéjjal úszó, halvány kakasfejet.
Később, álmunkból fölriadva, ketten
füleljük a kihangzó dobogást, röhögést
közös dunyhánk alatt, a kisszobában.
Fönn rezgő csillagok, lenn baromfürülék
és széttoccsant szeder a sötét udvar porában...

Párbeszéd az időről

A: A múltnak sosincs vége. A jelen
– az is a múlt, álöltözetben.

Rozsdás lavór a még levéltelen
bodzabokor tövében, vizes böjti szelekben
fölszárnyaló papírzacskó, az égbe
kapaszkodva az ágak fekete szövedéke,
földmélyi ikreik, a gyökerek lenn –
ugyanaz a tavasz tíz éve, negyven éve:
soha nem múlik el, amit szerettem.

B: De az idő, mint nyaktiló, lesújt.

Múlt és jelen közt ott a vérben
sikló penge. A póló, amit a szél lefúj,
s most ott hever az orgonabokor tövében,
nem röppen vissza a kötélre újra.
S ha valaki cigarettára gyújt a
szivárgó gázcső közelében,
a lángoló jelenből nincs visszaút a múltba,
két külön kontinens a „már nem” és a „még nem”.

A: Ahogy az akna negyven éven át

ott vár a sűrű gazban
a kézre, mely kioldja lelkét, a robbanást,
ahogy a holt tavasz kísért az új tavaszban,
jéglapba zárva évtizedeket
kivár a gyűlölet, a szeretet,
amíg új kés sajog a régi sebben:
soha nem múlik el a szeretet,
ahogy nem múlik el a gyűlölet sem.

B: Sötét hernyók a porban, mint rég: dióvirág.

De ez nem az a por, és nem az a diófa.
A pók, amelyik itt rohan le-föl a kád
falán, meg amelyik lefolyt a lefolyóba,
ugyanolyan, de nem ugyanaz mégse.
Halott anyád a gének semmilyen cselvetése
nem hozza vissza, legfeljebb az álom.
Amit egynek mutat az érzések sötétje,
idegen és sokféle napvilágon.

A: De ami napvilágnál idegen,

ott vár rád a sötétben, öröktől ismerősen.
Kinn habzik, elforr az idő, de benn
valami nem bír megváltozni mégsem

soha. A vénkor udvara felett
a gyermekkor holdja mind fényesebb,
nincs is jelen, csak múlt álöltözetben:
soha nem gyógyul be a régi seb.
Azt szeretem, akit mindig szerettem.

Dal az időről

Fésű földben, karóra víz alatt,
madártetem a hóban...
Száz év előtti karácsonyi lap
a bombatalálat érte fiókban.
Fényképcsomag: aki már nincs sehol,
vízparton áll, gyerek fölé hajol,
sötét haja lobog a nyári szélben.
Szilánkok egy ház romjai alól,
amely leégett az idő tüzeiben.
Fakó zseblámpafény erőlködik,
hogyan kimentsen az éjből valamit.
Kölcsön-létre lobbantsa, ami nincs.
A múlt kihamvadt évtizedeit
villantáná törött tükördarab.
Ahogy a kő fölött beforr a hab,
ahogy a gyűrű szétfut a hangtalan vizen –
a végén ráncatlan nemlét marad,
mintha sosem lett volna semmi sem.